

NYE OASE

Af Lars Ahn Pedersen
Foto: Bjørn Armbjørn

En gammel drøm er netop gået i opfyldelse for Rune T. Kidde. Træt af storbyens stress og jag har den blinde forfatter og multikunstner rykket teltpælene op og er flyttet fra København til Roskilde. Her har han fundet sig en lille oase i et fredeligt villakvarter tæt på bymidten.

- Lige siden jeg kom herover fra Fyn, har jeg sagt, at hvis jeg skulle flytte til et sted på Sjælland, så ville det blive Roskilde. Men det er først nu, det er sket, siger Rune T. Kidde, som flyttede ind i sit nye hjem i starten af måneden og stadig er ved at finde sig til rette i de nye omgivelser.

Et af de mest synlige tegn på flytningen er en kæmpe kinesisk vase, der står midt i dagligstuen. Den er ikke købt på en af den ellers meget berejste Rune T. Kiddes mange besøg i udlandet, men i noget så ueksotisk som havecentret i Roskilde.

- Hvad er et hjem uden en stor kinesisk vase? Jeg har altid ønsket mig sådan én, og da jeg fandt den i havecentret, kom jeg vist til at købe den. Min fascination må være noget, der stammer fra de gamle Anders And-historier af Carl Barks, hvor der altid optrådte sådan nogle vaser, griner han.

En anden fordel ved flytningen er, at den bringer ham tættere på »mit hjertes Marianne«, som han kalder sin kone gennem mere end 20 år, der bor i en lille by uden for Roskilde.

- Det er lidt af et hippie-ægteskab, vi har. Vi er begge frie fugle, og det udvider territoriet, når man ikke går op og ned ad hinanden hver dag, siger han.

Fortidens »synder«

Fortiden har det til tider med at indhente Rune T. Kidde.

I denne uge genudgives tre af hans tegneserier fra 80'erne »Den lilla møghætte og pulven«, »Litterære klassikere« og »Høvlens hund og Ib Å« på forlaget Modtryk, efter at de har været udsolgte i en årrække.

Det har han det lidt ambivalent med, al den stund at han ikke har lavet tegneserier siden 1998, hvor »Alt om EU og de andre tyskere« udkom.

- Det er kun for mig selv, at jeg kan blive lidt træt af genudgivelserne, for på den anden side er det også meget sjovt, at der stadig er interesse for dem. Det er bare det, at jeg befinder mig et helt andet sted i dag, og så kan det virke lidt forstyrrende, når jeg bliver spurgt om en 15 år gammel tegneserie. Jeg mener, her sidder jeg og skriver dødsens alvorlige digte, og så kommer folk og viser mig »Pissehuen«, griner Rune T. Kidde med hentydning til en af de vittigheder, der løb hjemmefra og fik sit eget liv.

For de uindviiede var »Pissehuen« en tegne-

Tre af Rune T. Kiddes tegneserier fra 80'erne genudgives i denne uge på forlaget Modtryk.

Multikunstneren Rune T. Kidde er flyttet til provinsen efter en række år i storbyen

serie om en mand, der konstant sagde »pisse« i stedet for »nisse«, og det var åbenbart noget, der ramte så dybt i folkesjælen, at Rune T. Kidde bliver konfronteret med serien den dag i dag.

- Der er lidt russisk roulette over det at være kunstner. Det er totalt uforudsigeligt, hvad det er, folk falder for, men så er det godt, at jeg skyder med spredehagl, siger han med et skævt smil.

Spredehagl

»Spredehaglsmetoden« har efterhånden fungeret for Rune T. Kidde i over 25 år. Faktisk er han berygtet for sin arbejdsmani, som i 80'erne var tæt på at få skovlen under ham.

- Folk spørger mig ofte om, hvor jeg får mine idéer fra, og jeg plejer at svare, at mit problem snarere er ikke at få dem. Der skal næsten ikke noget til for at sætte mig i gang, og som ung var jeg ved at brænde op på grund af det. Jeg arbejdede simpelthen nat og dag, fortæller han.

I 1990 mistede Rune T. Kidde synet som følge af sin sukkersyge, og det gav ham på sin vis muligheden for at slippe ud af den kunstneriske spændetrøje, der hed »tegnerieskaber«.

- Det kom ret meget bag på mig, da jeg i sin tid fik tegneserie-etiketten på mig, for jeg havde aldrig set mig selv på den måde. Jeg var afsindig træt af tegneserierne til sidst og havde et motto: »Det er fandme ikke sjovt at være morsom«. Problemet med tegneserierne var, at der var en masse ting, som jeg ikke følte, at jeg kunne komme af med i mediet, siger han.

Etiketten som »morsom mand« slipper Rune T. Kidde dog aldrig af med, og den dom har han for længst affundet sig med. Det er dog også svært andet, når man trods alt er manden, der i 1975 stiftede Folkebevægelsen for W. C. Fields, og hvis ordspil har fået adskillige læsere til at vride sig i latterkrampe.

Til gengæld har han selv problemer med den satire, som er fremherskende i dag.

- Der er for meget overfladisk satire i dag, men generelt bryder jeg mig ikke om satire. Der skal være varme og kærlighed i humoren, og selv laver jeg kun grin med ting, som jeg holder meget af. Jeg har læst alle eventyrerne og de litterære klassikere, og jeg elsker dem, selv om jeg tager pis på dem, siger han.

...og nu til noget helt andet

I dag er Rune T. Kiddes stillingsbetegnelse blevet ændret til »multikunstner«, for inden for de senere år, er det blevet til romaner, digtsamlinger, børnebøger, teaterstykker, operaer, radiomontager og, nå ja, et par enkelte tegneseriealbums.

Typisk skriver han på flere projekter ad gangen, for det er den måde, han foretrækker at arbejde på.

- Jeg arbejder meget, og jeg arbejder mange timer. Så er det godt at kunne gå fra at skrive en roman til at spille ti minutter på klaveret eller sætte mig ned og skrive et børnerim. Det frigiver nogle andre energier, når man veksler mellem genrerne, siger han.

Senest har Rune T. Kidde indspillet en ny portion af sine »Ækle eventyr« til P2, og han har skrevet på et filmmanuskript til en dukkefilm, som han dog siden har trukket sig ud af. På tapetet er også en cd med de ækle eventyr, som han selv har indtalt i selskab med musikerne Steen Thomsen og Christian Søgaard.

- Problemet er, at når folk spørger mig om, hvad jeg har gang i for tiden, så har jeg altid problemer med at huske det, griner han.